

de Gestión Sanitaria (Ingesa), dawniej Instituto Nacional de la Salud (Insalud), przy udziale: Air Liquide Medicinal SL, Sociedad Española de Carburos Metálicos SA, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, J.-P. Puissochet, S. von Bahr, J. Malenovský i U. Lohmus, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Ferreira, główny administrator, wydał w dniu 27 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Artykuł 49 WE sprzeciwia się temu, aby instytucja zamawiająca zawarła w dokumentacji zamówienia na świadczenie usług zdrowotnych terapii oddechowej w miejscu zamieszkania i innych wspomagających technik oddechowych, po pierwsze, przesłanki dopuszczenia, która zobowiązuje przedsiębiorstwo oferenta do posiadania w chwili składania oferty biura dostępnego dla klientów w stolicy prowincji, w której mają być świadczone te usługi, i po drugie, kryteriów oceny ofert, które uwzględniają, poprzez przyznanie dodatkowych punktów, istnienie w chwili złożenia oferty zakładów produkcyjnych produkujących tlen, uzdatniających i napełniających butle tlenem, usytuowanych w odległości mniejszej niż 1000 km od tej prowincji lub biur dostępnych dla klientów w innych miejscowościach tam określonych, i które w przypadku otrzymania równej ilości punktów przez więcej ofert faworyzują przedsiębiorstwo, które wcześniej świadczyło daną usługę, w zakresie, w jakim kryteria te stosowane są w sposób dyskryminujący, nie są uzasadnione względami interesu publicznego, nie są odpowiednio dla zagwarantowania realizacji celu, któremu służą lub wykraczają poza to, co jest konieczne dla jego osiągnięcia, które to okoliczności powinny zostać zbadane przez sąd krajowy.

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-305/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1, art. 5 ust. 4 lit. c), art. 12 ust. 3 oraz art. 16 ust. 1 — Transakcja na terytorium kraju — Sprzedaż w drodze licytacji dzieł sztuki przywiezionych w ramach procedury odprawy czasowej — Prowizja aukcjonerów)

(2006/C 86/03)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-305/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 16 lipca 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: R. Lyal) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: C. Jackson oraz

R. Caudwell wspierane przez N. Paines, QC) Trybunał (trzecia izba) w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet, S. von Bahr, U. Lohmus (sprawozdawca) i A. Ó Caoimh, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej do prowizji pobieranej przez aukcjonerów przy sprzedaży w drodze licytacji dzieł sztuki, obiektów kolekcjonerskich i antyków przywiezionych w ramach procedury odprawy czasowej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 2 pkt 1, art. 5 ust. 4 lit. c), art. 12 ust. 3 oraz art. 16 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 1999/49/WE z dnia 25 maja 1999 r.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 226 z 20.9.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 25 października 2005 r.

w sprawie C-350/03 Elisabeth Schulte, Wolfgang Schulte przeciwko Bausparkasse Badenia AG (¹) (wniosek Landgericht Bochum o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Ochrona konsumentów — Akwizycja w domu — Zakup nieruchomości — Inwestycja finansowana przez kredyt hipoteczny — Prawo do odstąpienia — Skutki odstąpienia)

(2006/C 86/04)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-350/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Landgericht Bochum, postanowieniem z dnia 29 lipca 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 sierpnia 2003 r., w postępowaniu: Elisabeth Schulte, Wolfgang Schulte przeciwko Bausparkasse Badenia AG, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, A. Rosas, prezesa izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 25 października 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Artykuł 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 85/577/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie ochrony konsumentów w odniesieniu do umów zawartych poza lokalem przedsiębiorstwa należy interpretować w ten sposób, że wyłącza on z zakresu stosowania tej dyrektywy umowy sprzedaży nieruchomości, nawet jeśli stanowią one jedynie część inwestycji finansowej, finansowanej przez kredyt i w ramach której negocjacje przedumowne miały miejsce w warunkach akwizycji w domu zarówno w przypadku umowy sprzedaży nieruchomości, jak i umowy pożyczki służącej wyłącznie finansowaniu.

2. Dyrektywa 85/577 nie sprzeciwia się przepisom krajowym, które przewidują, że jedynym skutkiem odstąpienia od umowy pożyczki jest jej anulowanie, nawet jeśli chodzi o inwestycje finansowe, na które nie została udzielona pożyczka, gdyby nie nabyto nieruchomości.

3. Dyrektywa 85/577 nie sprzeciwia się:

— zobowiązaniu konsumenta, który skorzystał z prawa do odstąpienia zgodnie z tą dyrektywą, do zwrotu pożyczkodawcy kwoty pożyczki, chociaż pożyczka — zgodnie z planem sporządzonym dla celów inwestycji finansowej — służy wyłącznie finansowaniu nieruchomości i jest bezpośrednio wypłacona sprzedawcy nieruchomości;

— żądaniu natychmiastowej spłaty pożyczki;

— przepisom krajowym, które przewidują w przypadku odstąpienia od umowy kredytu hipotecznego, że konsument zobowiązany jest nie tylko do zwrotu kwoty otrzymanej na podstawie tej umowy, ale dodatkowo do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy odsetek stosowanych na rynku.

Jednak w sytuacji gdyby bank zawiadomił konsumenta o przysługującym mu prawie odstąpienia, konsument mógłby uniknąć ryzyka związanego z takimi inwestycjami jak inwestycje będące przedmiotem sprawy toczącej się przed sądem krajowym. Z tego względu art. 4 dyrektywy 85/577 zobowiązuje Państwa Członkowskie, by dbały o to, żeby ich prawo chroniło konsumentów, którzy nie mogli uniknąć takiego ryzyka, poprzez przyjęcie środków, które pozwalają ustrzec konsumenta od poniesienia konsekwencji urzeczywistnienia się takiego ryzyka.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 31 stycznia 2006 r.

w sprawie C-503/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ osób — Dyrektywa 64/221/EWG — Obywatele państw trzecich będący małżonkami obywateli Państwa Członkowskiego — Prawo wjazdu i pobytu — Ograniczenia ze względu na porządek publiczny — System informacyjny Schengen — Wpis do celów odmowy wjazdu)

(2006/C 86/05)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-503/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 27 listopada 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (reprezentowana przez C. O'Reilly oraz L. Escobara Guerrero) przeciwko Królestwu Hiszpanii, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann (sprawozdawca), C. W. A. Timmermans, A. Rosas, J. Malenovský, prezesi izb, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 31 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Odmawiając p. Faradowi prawa wjazdu na terytorium państw będących stronami układu w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego w dniu 14 czerwca 1985 r. w Schengen, oraz odmawiając wydania wizy w celu wjazdu na to terytorium p. Faridowi oraz p. Bouchairowi, obywatelom państwa trzeciego będącym małżonkami obywateli Państwa Członkowskiego, z tego tylko względu, że zostali oni objęci wpisem do celów odmowy wjazdu w ramach systemu informacji Schengen, nie dokonując uprzednio oceny, czy obecność tych osób stanowi rzeczywiste, istniejące i dostatecznie poważne zagrożenie podstawowych interesów społeczeństwa, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 1–3 dyrektywy Rady 64/221/EWG z dnia 25 lutego 1964 r. w sprawie koordynacji specjalnych środków dotyczących przemieszczania się i pobytu cudzoziemców, uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 z 01.11.2003

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 z 24.01.2004